

Bertók László

KULCS

Kihagyások, kapuk, öleléssé
 táguló délutánok, alkalmi
 alagutak, itt is, ott is lyukak,
 amikor átlátni már a
 nyárból az őszbe, de senki se
 néz át. Leesik mellette egy
 alma, eldől a sütőlapát,
 hason fekve világít be a
 bokor alá, de nem találja
 valaminek a végét.
 Mezítláb lépked a
 kiégett újságokon, sóhajt
 káromkodás helyett,
 ott hagyja az
 összegubancolódott
 locsolócsövet, "mindennek
 megvan a helye, de semmi
 sincs a helyén" - "na és!?"
 S mintha szándékosan
 botlana meg a saját
 árnyékában, úgy csúszik bele a
 hirtelen fölfogott pillanatba,
 mint kulcs a zárba, mint aki
 azonossá lett önmagával,
 s ha kell, megsemmisülhet.

JÁTSZIK

Türemkedik a délutáni árnyék,
 nő a cefre széle, játszik a
 megállíthatatlan. Most azt,
 hogy mindenhová odafirkantja:
 "Itt a közepe". Tehát ne félj,
 csak pörgesd föl a kereket,
 bukj át a vödrön,
 bizakodva légy ott a cseppben.
 Ahogy a szilva megy a
 pálinka felé, ahogy a horizont
 maga alá gyűri a földet,
 ahogy arrébb teszed a fazekat.
 Ha beszállsz a játékba,
 attól kezdve történik minden.
 Ha nem számít, hogy nyersz-e,
 az idő melléd fekszik,
 csupán a óramutatók
 távolodnak. Ha az egészet
 elfelejtet, úgy érezheted, hogy
 te találod ki a buborékot,
 s előbb-utóbb
 szétpukkad az is,
 amiről semmit sem tudsz.